

Arrest

nr. 188 848 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot afgifte van een bevel tot terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot nietigverklaring van een visum. Beide beslissingen werden aan de verzoekende partij betekend op 16 juni 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, kwam op 16 juni 2017 aan op de luchthaven van Zaventem, komende van Kinshasa.

Op 16 juni 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

[...]

de heer / mevrouw :

naam D. voornaam J. M. P.

geboren op 10.10.1967 te K. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer (...)

afgegeven te MINAFFET op : 27.08.2015

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Kinshasa geldig van 15.06.2017 tot 27.07.2017 voor een duur van 27 dagen afkomstig uit Kinshasa met SN357 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(B) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 27 dagen (terugkeerticket dd. 12.07.2017) welk zijn reismotief kan staven.

Betrokkene verklaart niemand te kennen in België of Europa welke hem wegwijs kan maken.

Echter de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de echtgenote van betrokkene welke zich in België bevindt. Afgaande op de gegevens van het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, het rijksregister en de gegevens van “VisaNet” blijkt dat de echtgenote, de genaamde P. F. K., van betrokkene is ingeschreven in België als studente.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene foutieve informatie doorgeeft en hij op geen enkele wijze kan aantonen dat hij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing:

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

in het SIS , reden van de beslissing:

in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

(I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

[...]

Op 16 juni 2017 vernietigde de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens het visum van verzoeker.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer D., J. M. P.

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____ Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 08.06.2017.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij is niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...), kent geen toeristische trekpleisters of bezienswaardigheden en kan geen toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 27 dagen (terugkeerticket dd. 12.07.2017) welk zijn reismotief kan staven.

Betrokkene verklaart niemand te kennen in België of Europa welke hem wegwijs kan maken.

Echter de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal wordt telefonisch gecontacteerd door de echtgenote van betrokkene welke zich in België bevindt. Afgaande op de gegevens van het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken, het rijksregister en de gegevens van “VisaNet” blijkt dat de echtgenote, de genaamde P. F. K., van betrokkene is ingeschreven in België als studente.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene foutieve informatie doorgeeft en hij op geen enkele wijze kan aantonen dat hij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

4. u heeft in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid (artikel 32, 1, a), IV en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

5. u staat in het Schengen Informatiesysteem gesignaleerd ter fine van weigering van toegang; deze signalering is ingevoerd door [naam lidstaat] (artikel 32, 1, a), V en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

6. u wordt door één of meer lidstaten beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 21, van Verordening (EG) nr. 2016/399 (Schengengrenscore), of de internationale betrekkingen van één of meer van de lidstaten (artikel 32, 1, a), VI en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

7. er is niet aangetoond dat er een toereikende en geldige medische reisverzekering is afgesloten (artikel 32, 1, a), VII) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

8. de informatie die is verstrekt met betrekking tot het doel en de omstandigheden van het beoogde verblijf is niet betrouwbaar (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2), van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van

het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

9. uw voornemen om het grondgebied van de Lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld (artikel 32, 1, b en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

10. er is niet voldoende aangetoond dat u niet in de gelegenheid bent geweest om op voorhand een visum aan te vragen, hetgeen een visumaanvraag aan de grens zou rechtvaardigen (artikel 35, 6, van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

11. de houder van het visum heeft om intrekking van het visum verzocht¹ (artikel 34, 3 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Opmerking

[...]

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Conformément à l'article 39/82 § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté

sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Par « moyen », il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590 ; CE 4 mai 2004, n° 130.972 ; CE 1 octobre 2006, n° 135.615).

Pour qu'un moyen soit sérieux, il suffit qu'à première vue et eu égard aux circonstances de la cause, il puisse être déclaré recevable et fondé et, dès lors, donner lieu à la suspension de l'exécution des décisions attaquées.

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par le requérant fient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation de la décision entreprise.

A. Le requérant prend un premier moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes ;

En ce que,

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 - pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa ;

Que cet article dit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé » ;

Qu'afin de justifier l'objet de son voyage, le requérant a présenté une planification touristique avec la visite de la ville de Bruxelles, Anvers, Bruges et d'autres villes encore.

Qu'en vue d'obtenir son visa d'entrée en Belgique, le requérant a indiqué à l'ambassade de Belgique que son épouse suivait une formation sur le territoire du Royaume. Il a donc produit la copie de son passeport, sa carte de séjour belge, l'attestation d'inscription et l'attestation de fréquentation.

Que la partie adverse était donc au courant de la présence de l'épouse du requérant sur le territoire du Royaume.

Que le requérant a répondu à toutes les questions, soulignant qu'il est effectivement venu en Belgique pour du tourisme et qu'il compte également assisté à la cérémonie de remise du diplôme de son épouse.

Le requérant a également fait remarquer qu'il prendra son avion de retour le même jour que son épouse.

Que le requérant ne comprends pas que la partie adverse lui reproche d'avoir caché la présence de son épouse sur le territoire du Royaume alors que son dossier de demande de visa contient des documents fournis par lui-même et qui attestent de la présence de son épouse sur territoire du Royaume.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen par la Belgique. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par le requérant à son arrivée à l'aéroport.

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris les décisions querellées avant de trouver les motifs pouvant justifier celles-ci même en violation de la loi.

Qu'il convient rappeler que l'objet du voyage du requérant avait été minutieusement examiné par l'ambassade de Belgique avant que le visa ne lui soit délivré.

Que l'objet de ce voyage n'a pas changé et à son arrivée à Bruxelles, le requérant était en possession de tous les documents nécessaires.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci justifient l'objet et les conditions du séjour envisagé et donc susceptibles de modifier sa situation

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il ressort de la décision querellée qu'elle ne se limite qu'à indiquer une motivation qui est étrangère et qui ne répond pas aux prescrits légaux.

Que de manière constante, le Conseil d'Etat rappelle qu'une motivation adéquate ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style (C.E., n°53.581, 7juin 1995, R.D.E., 1995, n°84, p.298-301; C.E., n°40.109, 14 août 1992, RDE, 1994, n077, P. 82; C.E., n°51.507,2 février 1995, RDE, 1995, n083, p.184-187);

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale;

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet le requérant a pu démontrer qu'il disposait d'un visa et il a présenté tous les documents justifiant l'objet et les conditions de son séjour.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

2.3.2.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissingen geven duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]”

Verzoeker betwist dat hij geen documenten heeft overgelegd ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden. Hij houdt voor een toeristische planning voorgelegd te hebben van de steden Brussel, Antwerpen, Brugge en andere steden. Dit argument mist feitelijke grondslag nu verzoeker blijkens het gehoor door de federale politie van 16 juni 2017 enkel een hotelreservatie heeft voorgelegd van 16 juni 2017 tot 27 juli 2017, bestaansmiddelen en een terugkeerticket van 12 juli 2017. Hij bleek niet in het bezit te zijn van enige toeristische informatie of documentatie en kon geen enkele toeristische trekpleister opnoemen.

Verzoeker stipt aan dat hij, teneinde zijn visum te bekomen, aan de Belgische ambassade heeft meegegeven dat zijn echtgenote in België een opleiding volgt. Hij heeft een kopie van haar paspoort, haar verblijfskaart, een attest van inschrijving en een attest van deelname voorgelegd. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte zou geweest zijn van de aanwezigheid van zijn echtgenote op het Belgische grondgebied. Verzoeker zou op alle vragen geantwoord hebben, meegevend dat hij effectief naar België is gekomen voor toerisme en dat hij eveneens de diploma-uitreiking van zijn echtgenote wilde bijwonen. Verzoeker zou ook laten blijken hebben dat hij samen met zijn echtgenote terug een vlucht zou nemen naar Kinshasa. Verzoeker zou niet begrijpen waarom de gemachtigde van de staatssecretaris hem verwijt de aanwezigheid van zijn echtgenote te hebben verborgen terwijl zijn visumdossier documenten bevat die hij heeft voorgelegd en die getuigen van de aanwezigheid van diens echtgenote in België. Hij stelt dat het doel van de reis door de Belgische ambassade reeds minutieus was onderzocht, dat dit doel sedertdien niet gewijzigd was en dat hij alle nodige stukken in zijn bezit zou gehad hebben bij aankomst in Brussel. De bestreden beslissing zou stereotiep en lapidair zijn. Verzoeker is van oordeel dat men hem had moeten meedelen over welke reisdocumenten hij diende te beschikken vooraleer hem hierop af te straffen. De gemachtigde van de staatssecretaris zou niet alle hem voorgelegde documenten zorgvuldig onderzocht hebben, zou de stukken niet op hun juiste waarde beoordeeld hebben, hij zou ter kwade trouw geweest zijn en er zou eveneens een manifeste appreciatiefout blijken.

De Raad kan deze redenering niet volgen. Verweerder werpt in de nota terecht op dat het in het bezit zijn van een visum niet automatisch betekent dat hieraan een recht op binnenkomst kan worden ontleend. Het vervullen door verzoeker van de voorwaarden van de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarde door de ambassade, belet de grenscontrole instanties niet om die voorwaarden bij binnenkomst op het grondgebied (nogmaals) te onderzoeken. Verzoeker moet nog steeds voldoen aan de wettelijke verplichting voortvloeiend uit artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om ook voor zijn korte verblijf “zo nodig” “documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf” over te leggen.

Er blijkt manifest uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker heeft verklaard geen familie of vrienden in België of Europa te hebben. Verzoeker heeft geen gewag gemaakt van een diploma-uitreiking van zijn echtgenote waaraan hij wou deelnemen. Er was enkel sprake van toeristische motieven, een hotelreservatie, cash geld en een ticket om terug te vliegen naar Kinshasa op 12 juli 2017. Ook de stukken die verzoeker thans aan zijn verzoekschrift voegt, heeft hij geenszins voorgelegd aan de grensinspectie. Het feit dat nadien Mevr. P.F.K. naar de grensinspectie heeft gebeld met de vraag waar verzoeker is en stelde zijn echtgenote te zijn, neemt niet weg dat de conclusie van de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden terugdrijving niet als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk kan worden beschouwd, met name dat afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene foutieve informatie doorgeeft en hij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarde, zoals vervat in artikel 6 van de Schengengrenscode. Dit blijkt immers uit artikel 6, 1, c van de Schengengrenscode.

Het feit dat verzoeker aanvoert de nodige elementen aangaande zijn echtgenote voorgelegd te hebben bij de Belgische ambassade alvorens het verkrijgen van een visum, ontslaat hem er niet van ook bij binnenkomst aan de grensinspectie duidelijkheid te brengen aangaande zijn doel van zijn verblijf. Verzoeker heeft zich in deze helemaal niet coöperatief opgesteld, nu eveneens blijkt uit het administratief dossier dat hem een vragenlijst werd voorgelegd met specifieke vragen aangaande het hebben van een duurzame relatie, of huwelijk of familie, waar telkens staat ingevuld “*weigert in te vullen*”. Bij een dergelijke attitude van verzoeker kan de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins het onzorgvuldig rekening houden met de gekende elementen of een manifeste appreciatiefout worden verweten, laat staan kwade trouw. Bovendien acht de Raad de thans bestreden beslissing geenszins stereotiep. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft specifiek gemotiveerd op grond van de specifieke gegevens, eigen aan het dossier.

De enige documenten die verzoeker heeft voorgelegd waren de hotelreservatie en het terugkeerticket, de Raad kan verzoeker niet volgen dat deze voorgelegde stukken niet op hun juiste waarde zijn beoordeeld door de gemachtigde. Stukken die zouden afgegeven zijn aan de Belgische ambassade kunnen niet enkel om die reden worden geacht gekend te zijn door de gemachtigde.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet. Evenmin kan *prima facie* een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het eerste middel is niet ernstig.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna verkort de Visumcode) en van het beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht. Hij voert eveneens machtsmisbruik aan.

Verzoeker licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Moyen cris de la violation des articles 5 et 15 de la convention de Schengen du 14 juin 1985 ainsi que de l'article 32 du règlement (CE) n° 810/2009 du parlement européen et du conseil du 13 juillet 2009 établissant un code communautaires des visas et excès de pouvoir résultant de cette violation et violation du principe de bonne administration.

Attendu que le requérant a rempli les conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires Schengen, et a ainsi obtenu de visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la part de la partie adverse.

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa;

En effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition;

Le requérant souligne que force est de constater que ni la convention de Schengen, ni le règlement 32 n'érige en condition pour l'octroi d'un visa court séjour, que le requérant détiennent avec lui lors de son voyage des brochures ainsi que des documents de tourisme ou même qu'elle soit capable de reprendre par cœur son programme de tourisme, il n'est pas non plus limité la distance entre les lieux à visiter et l'hôtel.

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à loi en créant des conditions nouvelles.

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n° 810/2009, le requérant a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire et que le refus d'accès au requérant est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'il s'agit in specie des conditions supplémentaires rajoutées par la partie adverse d'autant plus que le requérant a justifié clairement l'objet de son voyage et les conditions de celui-ci, et qu'il n'est pas signalé aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées au requérant avant qu'il ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

Que c'est pour cette raison que le requérant estime avoir raison d'affirmer qu'il y a violation de l'obligation de motivation.

De ce chef, il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler les décisions querellées pour ce chef."

Vooreerst wijst de Raad erop dat de artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985 geen uitstaans hebben met het betoog van verzoeker. Vermoedelijk heeft verzoeker het op de artikelen 5 en 15 van de uitvoeringsovereenkomst van het voormelde akkoord van dezelfde datum. Ook aangaande artikel 32 van de Visumcode weze aangestipt dat deze bepaling betrekking heeft op de "weigering van een visum" terwijl thans de tweede bestreden beslissing een nietigverklaring betreft. Het is, zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, artikel 34 van de Visumcode dat betrekking heeft op de nietigverklaring van een visum. De Raad gaat er in deze van uit dat verzoeker vermoedelijk enkele materiële misslagen heeft begaan.

Opnieuw stelt verzoeker dat de Belgische ambassade reeds de voorwaarden had onderzocht voor de afgifte van een visum en hij het daarom als machtsmisbruik beschouwt dat thans de toegang tot het Schengengebied alsnog wordt geweigerd.

Opnieuw wijst de Raad erop dat het feit dat men een visum kan verkrijgen, niet inhoudt dat men bij binnenkomst het visum niet meer zou kunnen nietig verklaren. Artikel 34 van de Visumcode bepaalt duidelijk in het eerste lid dat een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Waar verzoeker stelt dat artikel 32 van de Visumcode geenszins vereist voor het toekennen van een visum dat men brochures en toeristische documenten kan voorleggen bij de reis of dat men uit het hoofd moet in staat zijn om een toeristisch programma voor te leggen, noch dat er een maximum afstand is opgelegd tussen de te bezoeken plaatsen en het hotel, kan de Raad verzoeker volgen. Maar artikel 32, lid 1, a), ii, stelt wel dat een visum geweigerd wordt indien de aanvrager het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond. De Raad volgt geenszins dat de thans tweede bestreden beslissing laat blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorwaarden zou toegevoegd hebben aan de Visumcode of aan de wet en aldus machtsmisbruik of een overschrijding van zijn bevoegdheid zou gepleegd hebben. De gemachtigde moet uiteraard op een zekere manier kunnen nagaan of het voorgehouden toeristisch doel van verzoeker enigszins kan aangetoond worden en heeft enkel bij wijze van voorbeeld gesteld dat dit niet het geval was nu hij niet in het bezit was van toeristische documentatie, geen trekpleisters kent en geen toelichting kan geven omtrent enige activiteiten tijdens zijn voorgenomen verblijf van 27 dagen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen familie in ons land te hebben. De Raad herhaalt dat een incorrecte motivering aldus niet blijkt.

Een schending van artikelen 5 en 15 van het akkoord van Schengen van 14 juni 1985, van artikel 32 van de Visumcode of van het motiveringsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Machtsmisbruik blijkt *prima facie* evenmin.

Het tweede middel is niet ernstig.

Ten overvloede blijkt dat in het administratief dossier eveneens gewag wordt gemaakt van het feit dat in het verleden visa werden geweigerd aan verzoeker nu er onduidelijkheid bestond over het feit of een zekere andere dame M.M., waarvan verzoeker verklaarde dat zij zijn echtgenote was, effectief verzoekers echtgenote zou zijn. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat zij de moeder zou zijn van verzoeker en geenszins een echtgenote, echter zij legt geen enkel begin van bewijs voor waaruit kan blijken dat Mevr. M.M. werkelijk de moeder van verzoeker zou zijn.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES